

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΓΓΡΗΓΟΡΣΗ

Τ.9 17029

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟ- ΑΝΤΙΚΡΑΤΙΚΟ ΕΝΤΥΠΟ — Θεσ/νίκη, 18-10-1989 — 30 δρχ.

ΜΙΑ ΕΚΤΙΜΗΣΗ ΓΙΑ ΤΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ

Η σύγχρονη κοινωνικοπολιτική πραγματικότητα όπως διαμορφώθηκε μετά το σκάνδαλο 'Κοσκωτά' χαρακτηρίζεται από μια ενιαία προσπάθεια όλων των φορέων της εξουσίας (κομματικο-πολιτική, νομοθετική, Τύπος) ανάκτησης του χαμένου 'κύρους' του κοινοβουλευτισμού και αναβίωσης -δήθεν δημοκρατικοποίησης των εξουσιαστικών θεσμών. Αυτό γίνεται κύρια, με την εφαρμογή νέων πολιτικών τεχνασμάτων (Συνασπισμός, συμπαρατάξεις, συγκυβέρνηση Ν.Δ.-Συνασπισμού κλπ) που από τη μια συμβάλλουν στο ξεπέρασμα της συρρίκνωσης που οδηγήθηκαν οι 'δημοκρατικοί' θεσμοί και πρόσωπα από την 'σκανδαλοποίηση' τον τελευταίο καιρό και από την άλλη, προσδίδουν για κατανάλωση στους 'πολίτες' - ψηφοφόρους, το αναγκαίο και απαραίτητο, προς δικαιολόγηση της ύπαρξής τους, **πολιτικό θέαμα**.

Συγχρόνως, η πολιτική εξουσία, όπως κάθε προεκλογική περίοδο, στο παζάρι των ψήφων 'κοινωνικοποιείται', όπου προβαλλόμενη από την **φαινομενική 'πολυμορφία'** της 'δημοκρατίας' και στηριγμένη κύρια στα μέσα μαζικής αποβλάκωσης (τηλεόραση, ραδιοφωνία, εφημερίδες, περιοδικά), **επιβάλλει την παρουσίασή της, ως μόνης και αναγκαίας λύσης κοινωνικής οργάνωσης**. Όλος αυτός ο 'διάλογος' βουλευτών, κομμάτων, προσωπικοτήτων, διανοούμενων, δημοσιογράφων κλπ. είτε προέρχονται από τα δεξιά είτε από τα αριστερά (συμπεριλαμβανομένων και όλων των ενδιάμεσων τάσεων) δεν καταλήγει παρά στις ίδιες δογματικές και στερεότυπες 'αλήθειες' που επαναλαμβάνουν σε όλο τον κόσμο οι κρατιστές για να διαφυλάξουν και να διαιωνίσουν το καταπιεστικό - εκμεταλλευτικό σύστημα: 'κοινωνική γαλήνη, αύξηση της παραγωγικότητας, συναίνεση, διαφύλαξη της δημοκρατικής ομαλότητας κλπ'.

Και όλο αυτό το σκηνικό, στήνεται με επίφαση την 'ομαλή λειτουργία του δημοκρατικού πολιτεύματος', για να καταφέρει την ολοκληρωτική χειραγώγηση της κοινωνίας και να προσφέρει στο ελληνικό κεφάλαιο την **απαραίτητη ταξική συνεργασία (της κοινωνίας)** που χρειάζεται αυτό, στην προσπάθειά του να αναδιορθωθεί και εκσυγχρονιστεί, εν όψει της ευρωπαϊκής ενοποίησης του '92 και όλων των δυσμενών συνεπειών που θα έχει αυτή για το ευρωπαϊκό προλεταριάτο. **συν. στη σελ. 4**

... ΠΟΙΑ 'ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ';

Ο τρόπος οργάνωσης της κοινωνίας που το Κράτος και το Κεφάλαιο έχουν επιβάλλει στην ζωή μας, στηρίζεται και εξαπλώνεται ακριβώς στο βαθμό και το μέτρο που η ίδια η κοινωνία ξεπουλάει την ελευθερία της και υποτάσσεται, προς αντάλλαγμα απ' την μια της δήθεν ανικανότητάς της να οργανωθεί δίχως τη διαμεσολάβηση μιας κάστας 'ειδικών' και 'ειδημόνων' και απ' την άλλη της δήθεν 'προστασίας' της.

Ο βαθμός αυτός ανάλογα με τις συνθήκες και το χρόνο αυξομειώνεται. Πάντα όμως υπάρχουν οι προφάσεις για μια σταθερή μίνιμουμ βάση καταστολής και ανελευθερίας, τόσο ώστε, και το απαραίτητο κλίμα εκφοβισμού προς το κοινωνικό σύνολο να υπάρχει αλλά και, κυρίως, να μπορούν να δικαιολογούνται για την ύπαρξή τους, οι διάφοροι μηχανισμοί 'νόμιμης' καταστολής οι οποίοι και θα εξακολουθήσουν να παίζουν τον πραγματικό τους ρόλο, αυτόν της διαφύλαξης νόμων και θεσμών μέσω των οποίων υποτάσσεται η κοινωνία στις επιταγές και τα σχέδια του ντόπιου και του παγκόσμιου κεφάλαιου.

Όσον αφορά τώρα την διαφύλαξη 'κεκτημένων' δημοκρατικών θεσμών ή δικαιωμάτων, επειδή καθόλου δεν πιστεύουμε πως **πραγματικά** υπάρχουν -ή μπορούν να υπάρξουν- τέτοια πράγματα στους κόλπους ενός κοινοβουλευτισμού-έκτρωμα, φρονούμε πως πρόκειται μάλλον για κοροϊδία των εξουσιομανών ηγεσιών ή το λιγότερο περί απώλειας ή αφαίρεσης της **ΜΝΗΜΗΣ...** Ειδομένες εξάλλου απ' την πλευρά 'βιοτικού' επιπέδου, μόνο, είναι στα σίγουρα δίκαιες οι προσπάθειες για μεγαλύτερους μισθούς ή καλύτερες συνθήκες δουλειάς. Ωστόσο στο βαθμό που αυτές παραμένουν -εσκεμμένα;- στα πλαίσια αυτά και μόνο, αποκομμένες από μια γενικότερη ανατρεπτική δυναμική η οποία να ξεπερνάει, να υπερβαίνει τα όρια του αστικού συστήματος ώστε να μπορέσει να αποτελέσει πραγματικό ταξικό κίνδυνο και απειλή για το γκρέμισμα των ταξικών φραγμών και ανισοτήτων - στο βαθμό λοιπόν αυτό, δεν είναι αγώνας ταξικός αυτός που διεξάγεται (μιας και απ' τη φύση του αυτός δεν μπορεί να αρκαστεί σε μια, έστω 'ισχυρή', πολιτική τακτική -με τους όρους πάντα της ίδιας της Εξουσίας- και ακόμη χειρότερα μάλιστα όταν αυτή σηματοδοτείται σαν πανάκεια) αλλά μάλλον πρόκειται **συν. στη σελ. 2**

για ένα ανούσιο και θλιβερό παζάρι εξουσίας.

Εδώ δυο κύρια σημεία προσοχής πηγάζουν:

Πρώτον, ιστορικά αποδεδειγμένο, το παιχνίδι της εξουσίας όποιοι και αν συμμετέχουν σ' αυτό και με όποιους όρους και αν διεξάγεται, δεν μπορεί παρά να αναπαράγει Εξουσία, δηλαδή μια διαχωρισμένη από την κοινωνία σχέση που υπάρχει ακριβώς για να την υποτάσσει στις θελήσεις και τα σχέδια των εκάστοτε εξουσιαστών-κρατιστών, και δεύτερον, ίσως σπουδαιότερο, είναι ο εθισμός στον οποίο υποβάλλεται το υποκείμενο-κοινωνία προς ένα μονάχα δρόμο, ένα τρόπο οργάνωσης και διευθέτησης των κοινωνικών πραγμάτων, αυτόν του κοινοβουλευτισμού (με την όποια μορφή του) και φυσικά τη συνακόλουθη στήριξη του κράτους. Ωστόσο η επαναστατική θεώρηση γνωρίζει καλά πως ο οποιοσδήποτε δρόμος που προωθεί την κοινωνία μακριά από την χειραφέτησή της, δεν μπορεί παρά να είναι εχθρικός προς αυτήν. Εμείς πιστεύουμε πως ο κοινοβουλευτισμός από πάντα στην Ελλάδα αλλά και παγκόσμια, με όποια μορφή και αν εδραιώθηκε, δεν είχε παρά αυτόν ακριβώς τον στόχο: να παραπλανήσει, να αποπροσανατολίσει το προλεταριάτο απ' τα πραγματικά του συμφέροντα και την αυτοχειραφέτησή του... Ο καθένας βέβαια δεν έχει παρά να κάνει τις εκτιμήσεις του και ανάλογα να πράξει.

Εντούτοις, θεωρούμε αδιαμφισβήτητο πως για να μπορέσει να υπάρξει και να αναπτυχθεί ένα κίνημα ισχυρό και δυναμικό χρειάζεται η ευρύτερη και ουσιαστικότερη εγγήγορη, εξέγερση των ίδιων των 'μαζών', του ίδιου του κόσμου που υφίσταται, αφενός, τις αισχρές καταστάσεις του καπιταλιστικού συστήματος μα και αφετέρου, τις δυσμενείς επιπτώσεις αδράνειας και εφυσήχασμού εξαιτίας της επανάστασής του στους πολιτικούς ηγέτες και αρχηγούς να καθορίσουν τις τύχες του.

Θεωρούμε απαραίτητο ακόμη να τονιστεί, κυρίως προς τους φωνασκούντες 'δημοκράτες', το φαινόμενο που, ειδικά τελευταία, οι διαστάσεις του αγγίζουν τα όρια του τραγελαφικού και του παράλογου, αν όχι αυτά του γελοίου.

Φαίνεται λοιπόν πως τελικά κάποιοι έχουν για τα καλά συνηθίσει το μονίμως και διαρκώς οπλισμένο χέρι του Κράτους -και ας πειραματίζεται πάνω μας-, κι είναι τώρα η διόγκωσή του που ενοχλεί και ερεθίζει τα 'δημοκρατικά' τους ένστικτα και ανακλαστικά. Τόσο λοιπόν χοντρόπετο είναι η δημοκρατικότητά σας κ.κ. υπερασπιστές της; Τόσο, που σας ενοχλεί η αύξηση της καταστολής και όχι η ίδια η καταστολή σαν τέτοια;

Είναι σκάνδαλο λοιπόν η δημιουργία νέων 'αντιτρομοκρατικών' νόμων και μονάδων, κατά τα 'δημοκρατικά' σας εισθώτα. Όμως για μια κοινωνία που θέλει να είναι ανθρώπινη και σέβεται το εαυτό της, και μόνο η ύπαρξη όλων αυτών των μηχανισμών (Αστυνομία, Ειδικές μονάδες κι 'υπηρεσίες', στρατός) καθώς και όλων των νταβάδων της Εξουσίας αποτελεί το μεγαλύτερο και ίσως μοναδικό πραγματικό σκάνδαλο! Κι είναι βέβαια αυτονόητο πως θα έπρεπε να αντιπαλεύονται την κάθε στιγμή και όχι μονάχα σε κάποιες εκφάνσεις τους. Άλλωστε ποιός θα μπορούσε να αμφισβητήσει το γεγονός πως οι οποιοδήποτε 'προστάτες της Δημοκρατίας', δεν αποτελούν παρά ακριβώς τον φύλακα-άγγελο της τάξης των μεγαλοαστών και του Κεφάλαιου; Μήπως δεν είναι αυτοί ακριβώς οι, κατά τ' άλλα 'περιφρουρητές' της κοινωνικής γαλήνης και ευημερίας, κατασταλτικοί μηχανισμοί που έπνιξαν στο αίμα την όποια εξέγερση του λαού ενάντια στους καταπιεστές του;

Και είναι τελικά τούτη δω μονάχα, η κρατική καταστολή -με τις όποιες, έστω, 'αυτορριζώσεις' της-, που πια μπορεί να ξεσηκώνει τις ... 'θούλλες'; Η αλλοτρίωση που το ίδιο το εξουσιαστικό σύστημα, σαν τέτοιο, έχει επιφέρει

στη ζωή μας, η καταστολή των συνειδήσεων και των χαμένων μας επιθυμιών και ονείρων για ΖΩΗ, ο αργός, αέναος και ατελείωτος θάνατος της ίδιας μας της καθημερινότητας που με την εμπορευματοποίηση και καταναλοποίηση των πάντων (αγαθά, σχέσεις, συναισθήματα) μας έχει αφαιρέσει κάθε νόημα και ουσία, την ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ καταστολή, ποιός - πια - τη - θυμάται; Και ποιός από τους ανεγκέφαλους μεσοιανιστές να της δώσει σημασία αφού το, βολικό κατά τ' άλλα, έμβλημα του: 'ο σκοπός αγιάζει τα μέσα', τους έχει εντελώς αναισθητοποιήσει κοινωνικά;

Και για να τελειώνουμε μ' όλο αυτό το σόι των επώνυμων και ανώνυμων πολιτών, δημοσιογράφων κι αρχικομματάρχοκαθοδηγητονταβάδων, ας αναρωτηθούμε λίγο, ποιά είναι αυτή η 'δημοκρατία' που μας καλούν να υπερασπίσουμε και ποιούς θεσμούς απαιτούν να θωρακίσει η ίδια η κοινωνία; Μας δουλεύουν; Μήπως δεν είναι ο ίδιος ο θεσμός της Κοινοβουλευτικής Δημοκρατίας και το Σύστημα μέσω των οποίων μπορεί το Κράτος να υποτάσσει 'νόμιμα' την κοινωνία και ταυτόχρονα να θωρακίζει τη δυνατότητα στο Κεφάλαιο να μπορεί να νομιμοποιεί τα, σε βάρος πάντα του λαού, υπερκέρδη του; Κι αν τέλος πάντων ήταν για αυτούς εύκολο ή 'αναγκαίο' να ξεπουλήσουν κάθε έννοια ταξικού αγώνα, δεν έχουν ωστόσο κανένα δικαίωμα να απαιτούν το ίδιο και από τον κόσμο που έστω κάποτε τους εμπιστεύθηκε. Ο μόνος τρόπος για να αλλάξει πραγματικά αυτή η κοινωνία, εξακολουθεί να είναι η ανατροπή της...

Το έχουμε ξαναπεί και θα το λέμε πάντα αφού η ίδια η ταξική κοινωνία αποτελεί από μόνη της ένα τεράστιο σκάνδαλο, δεν μπορεί παρά να αναπαράγει τέτοια. Η ανάλωση στο 'καθαριστικό' παιχνίδι, δεν μπορεί παρά να αποβαίνει ανούσια, αδιέξοδη και ατέλειωτη, αφού πάντα θα ξεπηδούν κι' άλλα. Κι η λεγόμενη εξυγίανση των θεσμών κι ανάκτηση κύρους της πολιτικής εξουσίας δεν εξυπηρετεί κανέναν άλλον σε τελική ανάλυση, πέρα απ' τους ίδιους τους κρατιστές-εξουσιαστές και, φυσικά, το σύστημα (αφού μεταξύ τους υπάρχει μια αμφίδρομη σχέση αναγκαιότητας: ο ένας χρειάζεται τον άλλον).

Τούτες οι γραμμές θα τελειώσουν με την εκτίμηση πως η κυριαρχία του Κράτους και των Αφεντικών σε τίποτα δεν έχει να φοβηθεί από τις εκ του ασφαλούς κρίσεις, αναλύσεις και πυρά βολεμένων επαγγελματιών-βιαστών του Λόγου καθώς βέβαια και από 'προοδευτικών κατευθύνσεων' ρεφορμιστικές πολιτικές -στην ουσία μάλιστα ίσως και να τα χρειάζεται όλα αυτά για να μπορεί να αλλάξει πρόσωπο και να ανανεώνεται. Η μόνη πραγματική απειλή, είναι ένα δυναμικό μαζικό κίνημα όπου αυτοοργανωμένο από τη βάση του και φτύνοντας όσους προσπαθούν να το καπελώσουν και να μιλήσουν εν ονόματί του, θα τείνει να εκπληρώσει, εφαρμόζοντας τις αρχές της άμεσης δημοκρατίας, της ανάγκης του καθενός και γιαυτό δεν θα ανέχεται να βολεύεται στα ψίχουλα και τη μιζέρια που του προσφέρουν κράτος και αφεντικά.

ΕΓΡΗΓΟΡΣΗ ΚΙ ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΕΝΑΝΤΙΑ σε κάθε τι που μας στερεί και καταστρέφει το αναφαίρετο δικαίωμα στη ΖΩΗ!!!

● Έσπασε ρεκόρ ακροαματικότητας στην τηλεόραση η βουλή, τις μέρες που συζητιόταν το 'σκάνδαλο' Κοσκωτά Καλά που βρέθηκε και αυτό και ξεχνάμε, έστω για λίγο, τη μιζέρια και την σκατοποιότητα της καθημερινότητάς μας. Και ας την καταντήσανε έτσι, αυτοί οι ίδιοι που τα παχιά τους λόγια είναι η μόνη δυστυχώς, που δεν τα πιστεύουν. Με τη συναίνεσή μας μάλιστα αφού εμείς οι ίδιοι τους ψηφίσαμε, θέλοντας 'νταβάδες' στο κεφάλι μας. Κι δούλε πότε θα είναι που το σκάνδαλο της ύπαρξής τους θα τους γάροι και θα τους σηκώσει!

ΠΡΟΣ ΟΙΚΟΛΟΓΟΥΣ!

Να λοιπόν που μέσα στο γενικότερο κομπούζιο της πολιτικής κατάστασης, μας προέκυψε ξαφνικά στην Ελλάδα και οικολογικό κίνημα. Η 'οικολογία' λοιπόν που όσο κάει ταιριάζει και περισσότερο με τη μόδα του καιρού (όπως άλλωστε η 'συνειδητοποίηση' και τα 'ανθρώπινα δικαιώματα') έκανε με δυναμικό τρόπο την εμφάνισή της στον πολιτικό στίβο και αποτέλεσε μια καλή εναλλακτική λύση για τους αναποφάσιτους αλλά και για πολλούς αντιεξουσιαστές ευρύτερου χώρου.

Ευνοείται βέβαια και από το γεγονός ότι παρουσιάζεται από τη μια ως υπερκομματική και απ' την άλλη ως αριστερίστικη (σε σχέση με την εμφάνισή της σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες όπως η Δ. Γερμανία, η Ιταλία κλπ). Βλέπουμε λοιπόν με ομολογουμένως μεγάλο ενδιαφέρον και περιέργεια διάφορες οικολογικές ομάδες που κινούνται σε διαφορετικούς πολιτικούς χώρους. Απ' την δεξιά (λ.χ. ΟΙΚΙΠΑΝ) μέχρι και την αριστερά (λ.χ. οικολόγοι εναλλακτικοί). Εκείνο που μένει αδιευκρίνιστο είναι κατά πόσο αυτές οι οικολογικές ομάδες μπορούν να πείσουν για την ανιδιοτέλεια και για τους ευγενικούς σκοπούς τους. Γιατί αφ' ενός όλοι κατανοούν ότι ο καπιταλισμός (και ο κρατικός καπιταλισμός) είναι εκείνος που ευθύνεται για την καταστροφή του φυσικού περιβάλλοντος (βιομηχανίες, εξαντλητική εκμετάλλευση φυσικών πόρων) και αφετέρου γιατί είναι γνωστή η δράση και η τακτική των κοινοβουλευτικών 'αριστερών' οικολογικών ομάδων: λ.χ. στη Δ. Γερμανία, οι Πράσινοι ήταν αυτοί που εκτονώνοντας και αδρανοποιώντας μεγάλο μέρος της γερμανικής κοινωνίας, αφού περιόρισαν τη σύγκρουση αυτή με το κράτος, με κοινοβουλευτικά τερτίπια επέτρεψαν να περάσουν σειρά αντιτρομοκρατικών νομοσχεδίων, μοντέρνες μεθόδους καταστολής (που καταργούν τους 'παραδοσιακούς' μπάτσους και χαφιέδες), και προώθησαν τον εκσυγχρονισμό του πολιτικού συστήματος και την κομπιουτεροποίηση της ζωής.

Κάπου λοιπόν αντιφάσκουν αυτές οι 'προοδευτικές' ομάδες οι οποίες δε φαίνεται να έχουν ξεκαθαρίσει το ιδεολογικό τους υπόβαθρο. Γιατί είναι ευκολονόητο οι αστικοί μηχανισμοί, τα μεγάλα κρατικά και ιδιωτικά μονοπώλια και η εξωφρενική 'πρόοδος' της επιστήμης και τεχνολογίας (πάντα για το 'καλό' της ανθρωπότητας) να αδυνατούν να δώσουν λύσεις στα οικολογικά ζητήματα.

Προσοχή λοιπόν λογής-λογής ανένταχτοι! Φροντίστε να μην παρασυρθείτε απ' την ευαισθησία σας και αγνοήστε τα ωραιοποιημένα συνθήματα των 'οικολόγων' (δεν λείπει βέβαια και το ανάλογο μάρκετινγκ: 'αγοράστε το τάδε προϊόν, είναι οικολογικό δεν βλάπτει το όζον!').

Γιατί η πραγματική οικολογία (όχι η οικολογολογία) δεν μπορεί να συμβαδίσει με κανένα εξουσιαστικό κοινωνικοπολιτικό σύστημα.

Γιατί η οικολογία ευδοκίμει μόνο μέσα σε ένα αντιεξουσιαστικό σύστημα κοινωνικής οργάνωσης που καταργεί κάθε μορφή εκμετάλλευσης, ακόμα και αυτή της φύσης από τον άνθρωπο. (Κείμενο ενός συντρόφου από Θεσ/νίκη)

Και νέα μείωση της στρατιωτικής θητείας ακούγεται ότι θα γίνει τις τελευταίες μέρες. Που θα συνδυαστεί με αύξηση του αριθμού των οπλιτών πενταετούς υποχρέωσης, θεσμός που θα αναδιοργανωθεί. Άς το προσέξουν αυτό οι προοδευτικοί αριστερίζοντες σε κοινοβουλευτικούς και εξωκοινοβουλευτικούς γαλαξίες. Γιατί αν οι στρατοί στα περισσότερα από τα δυτικοευρωπαϊκά κράτη τείνουν να γίνουν μισθοφορικοί, τότε αιτήματα όπως μείωση της στράτευσης, εναλλακτική θητεία, δημοκρατικές μεταρρυθμίσεις κ.α., όχι μόνο δεν βοηθούν σε μια επαναστατική προοπτική ή α-

κόμα και στην προστασία των κοινωνικών και δημοκρατικών δικαιωμάτων, αλλά αντίθετα λειτουργώντας εκτονωτικά, συντελούν στην εξέλιξη και τον εκσυγχρονισμό του στρατοκρατικού μηχανισμού, που από τη φύση του, όντας διαχωρισμένος από την κοινωνία, είναι εχθρικός στα παραπάνω.

Προς το παρόν δεν υπάρχει δυνατότητα αλληλογραφίας. Οστούσο υπάρχουν και άλλοι πιο ζωντανοί τρόποι επικοινωνίας. Από μας εξαρτάται...

θα τα γαναστούμε...

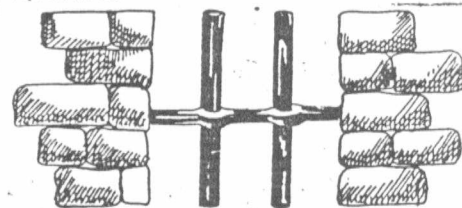
ΜΠΑΤΣΟΙ, ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΕΙΤΕ!

Συνάμα με την TREVI άρχισαν να οργανώνονται και οι συνδικαλιστές της ευρωπαϊκής αστυνομίας εν όψει του ανοίγματος των συνόρων του '92. Ανάμεσα σε άλλα που συζητήσαν πρόσφατά στην Κόπενχαγγή, είπαν ότι θα πρέπει να καθιερωθούν σε όλη την Ευρώπη οι ηλεκτρονικές ταυτότητες (βλ. ΕΚΑΜ) για να μπορούν να ελέγχουν καλύτερα όσους μετακινούνται σε αυτήν. Ακόμη είπαν ότι θα πρέπει να υπάρχει ενιαίο δίκτυο τηλεπικοινωνιών των αστυνομιών καθώς και το δικαίωμα καταδίωξης των 'εγκληματιών' σε όλες τις χώρες-μέλη της κοινότητας (!) πράγμα που ήδη γίνεται ανάμεσα στο Βέλγιο, την Ολλανδία και το Λουξεμβούργο.

Γιαυτό και εμείς τασόμασταν πάντα υπέρ του συνδικαλισμού στην αστυνομία! Χρειάζεται πολύ προσπάθεια για να εκδημοκρατιστεί η ελληνική αστυνομία και να φτάσει το επίπεδο των άλλων ευρωπαϊκών κρατών! Γιατί αν έχεις δημοκράτες και συνδικαλισμένους μπάτσους τί χρειάζεται η TREVI;

Αστυνομικές περιπολίες, με ελέγχους ταυτοτήτων και προσαγωγές όσων δεν έχουν, στο αστυνομικό τμήμα για εξακρίβωση, έχουμε κάθε βράδυ στο κέντρο της πόλης και ιδιαίτερα στο πάρκο Τσιρογιάννη και στα στενά γύρω από την οδό Κορομηλά. Το συμβάν άρχισε περίπου δυο μήνες πριν τις εκλογές και καθιερώθηκε. Μη τους γίνει και μας γίνει για τα καλά συνήθεια!!!

Από τις 5 Οκτώβρη ο Ν. Τσουβαλάκης έχει μεταφερθεί στο κρατικό νοσοκομείο Πειραιώς για δυο μήνες αφού τερμάτισε την απεργία πείνας που άρχισε στις 1 Αυγούστου, ζητώντας την αποφυλάκισή του και έχοντας συμπληρώσει εδώ και δυο χρόνια τα 2/3 της ποινής του (20 χρόνια).

Το απόσπασμα αυτό από βιβλίο του Μίσοιου (πρώην οργανωμένου καθοδηγητή του ΚΚΕ) έρχεται σαν απάντηση στις τελευταίες εξελίξεις που συντελέστηκαν στο ΚΚΕ και την ΚΝΕ. Εμείς έχουμε να πούμε σ' όσους διαφωνούντες που η πνευματική τους εξέγερση ξεπέρασε τα όρια των καθοδηγητάδων και των αυθεντιών του κόμματος, ας 'δοκιμάσουν' και πιο πέρα να βρουν μέχρι που φτάνουν τα 'εξεγερτικά' τους όρια.

...Ποτέ καμιά διάσπαση, καμιά αλλαγή δεν ξεκίνησε από κάτω, με τη συμμετοχή των αγωνιστών και της μεσαίας στελέχωσης του κόμματος, μια και, μόλις παρουσιάζονταν κάποιες απόψεις που έθεταν ουσιαστικά προβλήματα, οι φορείς τους καταδικάζονταν από την καθοδήγηση είτε σαν αναθεωρητές είτε σαν τροτοκιστές είτε σαν πράκτορες του εχθρού και λοιπά και λοιπά. Έτσι, οι διασπάσεις μέσα στο κόμμα, αλλά και στο παγκόσμιο κίνημα, ήταν και είναι πάντα αποκλειστικό προνόμιο των ιερατειών της καθοδήγησης, σε μια τρομαχτική εναλλαγή των ανθρώπων της κομματικής εξουσίας από θύτες και θύματα. Έτσι διασυνζόταν πάντα ο βασικός πυρήνας της κομματικής εξουσίας που διαιωνίζει την αναπαραγωγή της, τις πρακτικές, 'την κομματική παιδεία' καθώς και τις βασικές 'ιδεολογικοπολιτικές' προδιαγραφές της. Ο κορμός των αγωνιστών πάντα απληροφόρητος και μόνιμα αιφνιδιασμένος, εντελώς σχιζοφρενικά προσπαθούσε να ακολουθήσει και να προσαρμοστεί σ' αυτές τις 'αλλαγές', οι οποίες πάντα υποτί-

συν. από σελ. 1

Οι νέες συνθήκες που δημιουργούνται και θα δημιουργηθούν στην πορεία για την ενοποίηση της ευρωπαϊκής αγοράς, θα οδηγήσουν το ευρωπαϊκό κεφάλαιο -στην αναπροσαρμογή του σε αυτές- σε μια έντονη αντίθεση με την εφαρμογή της κοινωνικής του πολιτικής, ενώ εξαναγκασμένο να αντιμετωπίσει βίαια τις αντιδράσεις που θα προκύπτουν θα αποκαλύπτεται το πραγματικό-εχθρικό πρόσωπό του απέναντι στην κοινωνία.

Αυτήν την κατάσταση θέλουν να προλάβουν και να αμβλύνουν οι διαχειριστές της εξουσίας.

- Σ' αυτήν την προοπτική εντάσσονται τα προγράμματα λιτότητας, η αύξηση και ο εκουγχρονισμός των κατασταλτικών μηχανισμών, ο έλεγχος της κοινωνίας με νέες τεχνοκρατικές μεθόδους (κάμερες, μικρόφωνα, γκάλοπ κλπ) κ.ά.

- Σ' αυτήν την προοπτική που απαιτεί την συναίνεση, διαμέσω της ψευδαίσθησης της συμμετοχής (και όχι μόνο) εντάσσονται και οι αλλαγές που γίνονται στο κρατικό-καπιταλιστικό μπλόκ (ΕΣΣΔ, Πολωνία, Ουγγαρία κλπ) ανάγο-

ΟΙ ΕΡΓΑΣΙΑΚΕΣ
ΣΧΕΣΕΙΣ ΣΤΟΝ
ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟ

ντας τον κοινοβουλευτισμό ως κυρίαρχο σύστημα διακυβέρνησης και υποταγής της κοινωνίας.

Η δημιουργία ενός θαλασσοκυβερνείου από τον Μητσοτάκη (όσο κι αν αυτό είναι αδύνατο για την ελληνική πραγματικότητα λόγω έλλειψης ανάλογης υποδομής και ε-

θεται πως είχαν 'ιδεολογικοπολιτικό' υπόβαθρο. Αρχίδια. Το τι μαλακία λέγεται σ' αυτές τις περιπτώσεις, δεν περιγράφεται. Το πόσο κτηνωδία, παλιανθρωπιά και τρομοκρατία δικαιολογήθηκε κάθε φορά εν ονόματι των νέων ωραίων φράσεων που παράγει η νέα καθοδήγηση για να δικαιολογήσει την κατάληψη της εξουσίας από μέρους της, δεν μπορείς ούτε να το φανταστείς... Η δε 'μεσαία' στελέχωση η οποία, λόγω θέσης μέσα στο κόμμα, πληροφορούνταν νωρίτερα την επερχόμενη σύγκρουση και κρίση, μια και επικρατούσε εκείνη η ομάδα που θα την έπαιρνε με το μέρος της, θύμιζε λόρδους και κόμητες σαιξπηρικής τραγωδίας στους προθαλάμους των σκοτεινών πύργων... Όπως καταλαβαίνεις, η κρίση 'λυνόταν' πάντα από δύο παράγοντες, που δεν είχαν καμιά σχέση με θεωρητικές επεξεργασίες, πολιτικές απόψεις και πραγματικά προβλήματα του κινήματος. Ο ένας ήταν με ποιανού μεριά θα πήγαινε η Σοβιετική Ένωση, δηλαδή ο κάθε κόπρος γραφειοκράτης που εκείνη τη στιγμή εκπροσωπούσε τη συγκεκριμένη σοβιετική εξουσία που κάτεχε την απόλυτη αλήθεια για το σύμπαν, και σε συνέχεια, τις περισσότερες φορές σαν αποτέλεσμα του πρώτου παράγοντα, με ποιανού το μέρος θα πήγαιναν οι 'ιμάντες' του κόμματος, δηλαδή η μεσαία στελέχωσή του. Άκου, 'ιμάντες' ! Ίί να πεις... Τώρα που βγήκαν στη φόρα για τί πράγμα ήταν κατά καιρούς αυτή η σοβιετική εξουσία που καθόριζε τις τύχες του παγκόσμιου κομμουνιστικού κινήματος... Όπως καταλαβαίνεις, το γεγονός ότι οι κομμουνιστές σε παγκόσμια κλίμακα, που λένε, δεν κατέκλυσαν τα ψυχιατρεία αποτελεί το όγδοον θαύμα του κόσμου...'

πενδύσεων) δίνει μια ανάγλυφη εικόνα της πραγματικότητας που μας περιμένει.

Από την άλλη ο Συνασπισμός έχοντας θάψει από χρόνια στο χρονοτούλαπο της Ιστορίας κάθε επαναστατική πρακτική, αποκαλύπτει πλέον το πραγματικό πρόσωπό του, στην κατάληξη της σταλινολενινικής, χειραγωγικής και ρεφορμιστικής πορείας που ακολούθησε, εναρμονισμένος με το 'προοδευτικό' - 'φιλελεύθερο' προσωπείο, που του δίνει η ιδεολογική του καθοδήγηση από τη ρώσικη περεστρόικα. Τώρα είναι πλέον ξεκάθαρα ένα αστικό κόμμα που όσο και αν θέλει να δείχνει προοδευτικό δεν μπορεί να καλύψει τη δυσοσμία, που αναδύουν στο παζάρι ψηφοθηρίας του, το ξεπούλημα του παρελθόντος του και η μακιαβελική φυσιογνωμία του. (''θα συμμαχήσω και με το διάβολο για να γίνει η καθαρή...'). Χαρίλαος Φλωράκης. Σ.τ.γ. καθαρή που τελικά δεν έγινε και ούτε θα γίνει).

Η σύγκληση Ν.Δ.-Συνασπισμού με βάση τα παραπάνω δεν είναι ένα τυχαίο γεγονός. Είναι το επιστέγασμα και η οριστική ταύτιση δυο φαινομενικά διαφορετικών, μέχρι τώρα, συστημάτων καταπίεσης και εκμετάλλευσης τόσο στην Ελλάδα όσο και παγκόσμια. Οι όποιες αντιδράσεις από το ΠΑΣΟΚ και κομμάτι του ΚΚΕ δεν είναι παρά αναχρονιστικές προστά στη σιγουριά της διαίωνισης της κυριαρχίας που δίνει στο κράτος και στο κεφάλαιο η παγκόσμια επιβολή του κοινοβουλευτισμού.

Η ανάγκη κοινωνικής-επαναστατικής δράσης και θεωρίας, είναι η μόνη απάντηση και πρόταση που μπορεί να δοθεί από εμάς, σε όσους έχουν ακόμη την ευαισθησία να κατανοήσουν και να αντισταθούν στην 'κοινωνία του Όργουελ' που αρχίζουμε ήδη να μεταβαλλόμαστε. Τα προσωπεία του και ο γοργός ρυθμός που ο εξουσιασμός ενσαρκώνεται και σκλαβώνει κάθε ζωντανή συνείδηση, θέτει επιτακτικά την ανάγκη συνεχούς επαγρύπνησης και εγρήγορης.

Οι εξεγερτικές απόπειρες και η καταστροφική δράση ενάντια στις δομές της κυριαρχίας, παραμένουν για μας, οι μόνοι τρόποι αποκάλυψης και κολεμικής τους.